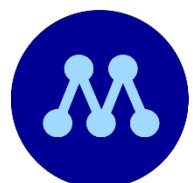
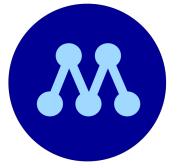

Elisabeth Svantessons tal vid Moderaternas Sverigemöte den 5 april 2019

**Den nya
svenska
modellen**

Tänk dig att du sitter och äter söndagsmiddag med en vän eller partner. Plötsligt hör du att någon försöker slå sig in genom den låsta ytterdörren. Du tittar i titthålet och ser två personer som sparkar och slår med full kraft för att försöka trycka in dörren. Det ser ut som dom har en pistol. Du blir så klart skräckslagen. Du ringer polisen.

Polisen svarar, hör våldet mot dörren och säger "Oj oj vad du än gör – öppna inte dörren. Men tyvärr har vi ingen patrull att skicka..." Ingen patrull att skicka....

Det här hände ett par i Mellansel, ett samhälle i norra Västernorrland (tidigare i år). Inbrottsförsöket och skrällen varade i en hel timme innan förövarna gav sig av. Det kunde ha slutat mycket värre.

Det är inte den svenska modellen. Även den som bor på landsbygden, långt ifrån närmaste stad, måste kunna lita på att polisen finns där. Att de kan skydda oss när vi behöver det.

Detta är vad ekonomisk politik i grunden handlar om; att möjliggöra att ekonomin växer, att ha förmågan att föra en klok stabiliseringspolitik och sedan ha förmågan att prioritera och fördela resurser där de behövs som allra bäst.

Så att staten kan vara stark där staten ska vara stark.

Med moderat ekonomisk politik kan polisen också åka till Mellansel.

Jag har haft förmånen att bo på många platser i Sverige. Som barn och tonåring

bodde jag i Lycksele, Koppom, Avesta och i Östersund. Som vuxen har jag bott i Uppsala, i Stockholmsförorten Bandhagen och i Örebro.

Min erfarenhet är att det som förenar människor som bor på de här orterna är mycket mer än det som skiljer dem åt.

Förutom att livet i många stycken har samma glädjeämnen och bekymmer oavsett var i Sverige man bor, så kan man överallt möta en känsla av stolthet över att bo på den här platsen och men också över att få bo Sverige.

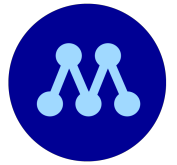
Var jag än befinner mig så möter jag i människor också en oro över vart samhällsutvecklingen är på väg. Vissa målar framtiden svart men för det flesta handlar det om en gnagande oro.

För oss moderater räcker det inte med att lyssna till den oron.

Det räcker inte ens att bekräfta att vi förstår, även om det är ett viktigt steg som många politiker aldrig kommer till. Nej, vi vet att det krävs politiska reformer och handlingskraft för att vända utvecklingen.

Det var därför som vi i höstas, när andra partier dansade ringdans runt Sverigedemokraterna, tog vi ansvar och arbetade fram en statsbudget. En budget som Stefan Löfven nu styr på.

Tillsammans med Kristdemokraterna tog vi ett första steg för att lösa akuta problem. Men budgeten tog även sikte på de långsiktiga utmaningarna och på de möjligheter som finns. Vi satte full sysselsättning, en fungerande integration och trygghet i första rummet.

Med vår budget – som belönar flit och ansträngning – är det mer lönsamt att arbeta – för alla.

Med vår budget möjliggörs fler poliser och högre polislöner.

Och med budgeten stärker vi på allvar försvaret. Samtidigt som vi gör kommuners och regioners ekonomi fem miljarder starkare, bara i år.

Vår budget gör klimatnytta med effektiva klimatsatsningar samtidigt som vi låter bli att straffa den som bor utanför storstan som är beroende av sin bil för att skjutsa barnen till fotbollen och få livet att gå ihop.

Vi prioriterade, det betyder att vi också vågade prioriterad bort, vilket väckte en del känslor som ni säkert märkt. Men vi ska vara stolta över vår budget. Den visar att oavsett var i Sverige man bor – är Moderaterna reformkraften att lita på.

Om fem dagar promenerar finansministern återigen till riksdagen med den vårbudget som Andersson förhandlat fram med Centern och Liberalerna.

I debatten vi hade för ett år sen (alltså ett halvår innan valet) påminde jag om resultatet av fyra åren med regering. Fördubblade vårdköer, färre poliser, och större integrationsproblem. Och i brinnande högkonjunktur hade de höjt skatterna med 60 miljarder kronor.

Det var en kritik som vi tillsammans höll i hela valrörelsen. Som väljarna kunde känna igen sig i.

Många av de problem vi pratade om i valrörelsen finns kvar. Ja, faktiskt alla.

Även om vi med vår budget tog viktiga steg i rätt riktning, så krävs det år av prioriteringar och långsiktiga reformer för att vi ska få en riktig förändring.

Det kommer vi inte få med det här.

Här har jag Januariöverenskommelsen.

Det här är fyra partiers önskelistor som lagts på varandra.

Det blev 73 punkter. Den löser inte de stora samhällsproblemen och svarar inte på de svåra frågorna om migration, bidragsberoende och tryggheten.

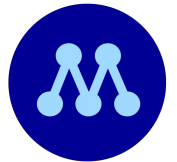
Den visar ingen riktning. Det är en överenskommelse som saknar själ. Och om den genomförs kommer den att bli dyr.

Det finns bara en sak som man verkligen är överens om. Och det är vad man är emot. Sverigedemokraterna är de fyra partiernas största fiende som till varje pris ska bekämpas. Vår största fiende är samhällsproblemen och det är dem vi ska bekämpa.

Har ni tänkt på att många partiledare och ministrar – i otaliga intervjuer – numera hänvisar till 30-talet? 1930-talet.

Men vi moderater ska fokusera på 2030-talet.

Vi kan inte längre ta för givet att nästa generation kommer att få det bättre än vad vi har haft. För min farmor Matilda var

det självklart att alla hennes barnbarn skulle få det bättre än vad hon fick. Och så blev det verkligen.

Men är det självklart att nästa generation, och att mitt barnbarn Juni som blir vuxen under 2030-talet, kommer att få ännu bättre förutsättningar än vad jag har haft? Det kan man inte ta för givet.

När andra bara tittar bakåt har vi ett ansvar att också rikta blicken framåt.

Vi har förmågan att lösa de problem som Sverige har här och nu men samtidigt ge svar på frågan; hur ska Sverige bli ännu bättre för nästa generation?

Vilka reformer krävs under 2020-talet för att Sverige ska ha starkare tillväxtkraft, fler växande företag och bättre välfärdstjänster 2030?

Hur kan fler försörja sig själv och samtidigt ha en månadslön på banken?

Hur kan integrationen bli en del av att lösa framtidens problem istället för att vara ett problem?

Jag är helt övertygad om att Sverige kan vara starkare och ett bättre land att leva i 2030 än idag. Men det krävs reformkraft. Vi har den reformkraften.

Det är därför vi nu – i den arbetsgrupp jag leder – fördjupar arbetet med klimatpolitiken, med bostadspolitiken, med infrastrukturen och den ekonomiska politiken. En del blir klart till höstens partistämman – men vi fortsätter även efter stämman.

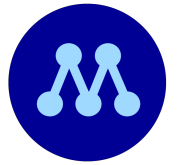
Och vi moderater kommer – med hjälp av forskare, experter och praktiker – ta fram en skattereform. Vi vet vilka problem en skattereform ska lösa och vi är tydliga; skattetrycket ska minska. Innan 2030.

Låt mig göra en liten avstickare och gå tillbaka till min farmor Matilda.

Hon var den första generationen kvinnor som fick rösta – vi firar nu att det var hundra år sen männen i riksdagen fattade beslut om att även kvinnor var smarta nog att få rösta. Den dess har Sverige utvecklats på ett fantastiskt sätt.

Men. Ojämsställdhet och sunkiga strukturer finns fortfarande kvar. I sin värsta form så handlar det om män som fysiskt och psykiskt våldför sig på kvinnor. När vi såg dokumentären om den fantastiska sångerskan Josefin Nilsson blev vi smärtsamt påmind om hur våldet kan förstöra en människas liv. Och våld i nära relationer berör tiotusentals kvinnor varje dag.

Våld och förtryck finns också i hederskulturen. Jag lyfte det på förra Sverigemötet och dessvärre har inget blivit bättre under året som gått. Hederskulturen fortsätter att breda ut sig och tar ett allt starkare grepp över flickorna och förvägrar dem rätten att leva sina egna liv, äga sina egna kroppar och göra sina egna val. Och Stefan Löfven har mage att i sitt tal på partikongressen lyfta hedersfrågan – men när det kommer till handling gör han ingenting för att ändra situationen för alla dessa flickor och pojkar som lever under hederns förtryck.

Och även om jag är den första att skriva under på att den mest prioriterade jämställdhetsfrågan handlar om våldet och förtrycket, så kan ingen av oss ducka för att jämställdhet handlar om mer än så.

Och det är värt att tänka på nu när vi firar 100 år av rösträtt.

Ärligt talat. Känns det inte väldigt omodernt att trots att fler kvinnor än män tar examen vid våra universitet - så är det männen som dominerar vad gäller chefsjobb i näringslivet? Och är inte på gränsen till sunkigt att kvinnor i Sverige – år 2019 – bara äger hälften så mycket som män?

Vi som är ett frihetens och rättvisans parti borde reflektera mer över det.

Och för alla oss som vill att svensk ekonomi ska växa kan det vara bra att veta att om kvinnor jobbade i samma utsträckning som män, skulle BNP öka med 400 miljarder varje år.

Jag är säker på att min farmor Matilda, som det var krut i, skulle ha tyckt att vi borde kommit ännu längre.

Vänner.

Vi här inne vet att politiken ensam inte kan göra allt för att Sverige ska bli det vi vill att Sverige ska var 2030. Det är summan av allas gemensamma ansträngningar, engagemang, våra normer och värderingar som kan bygga Sverige starkt.

Men vi politiker kan aldrig smita från vår del av ansvaret för Sveriges utveckling.

Åren framöver krävs reformer men också tuffa prioriteringar. Dessutom måste politiken upplevas som legitim och rättvis. Det där med rättvisa är inte Löfven så bra på.

Det är inte rättvist att några sliter hårt på jobbet och betalar för att andra ska kunna vara mer lediga. Därför säger vi nej till friår.

Det är inte rättvist att det för vissa lönar sig bättre att leva på bidrag än arbeta. Därför behövs ett bidragstak.

Det är inte rättvist att den som bor på landsbygden ska bära det tyngsta ekonomiska lasset när det gäller att minska utsläppen.

Därför säger vi nej till ännu högre bensinskatter.

Det är inte rättvist att polisen bara kommer till vissa, medan det för andra – som paret i Mellansel – inte ens var lönt att ringa.

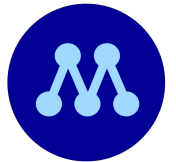
Därför behövs fler poliser och för att de ska bli fler krävs högre lön.

Och det är varken rätt eller rättvist att vi välkomnar terrorister som återvänder från IS-kalifatet – men utvisar människor som kommer hit och bidrar med spetskompetens. Någon måtta får det vara.

Dessa orättvisor är Stefan Löfven och hans stödpartier ytterst ansvariga för.

Vi vill göra något åt orättvisorna.

Sverige behöver Moderaternas reformkraft.

Avslutningsvis.

Många frågar sig just nu åt vilket håll Moderaterna ska gå. Vårt svar är enkelt. Vi har siktet ställt framåt. Inte bakåt eller åt sidorna.

Vi förhåller oss till Sveriges problem och möjligheter.

Vi ska upprätta samhällskontraktet.

Vi är fortfarande det enda arbetarpartiet för partiet för alla löntagare.

Vi är partiet för verkstadsarbetaren i Svedala, egenföretagaren i Kalix och för polisen i Lycksele.

Vi är partiet för alla som kan lämna bidragsberoende och för alla som bidrar.

Vi är partiet som gör att ansträngning lönar sig.

Vi är rättvisa.

Vi är den enda reformkraften – för hela Sverige.

Vi är Moderaterna.